

Asa Larsson

Από τη συγγραφέα
του μπεστ σέλερ
Ηλιακή καταιγίδα

Το νέο αστέρι
του σκανδιναβικού
νουάρ.

WDR2

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Πρώτη έκδοση / 5.000 αντίτυπα

Λευκή νύχια

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Παρασκευή 21 Ιουνίου

Έχω πλαγιάσει στον καναπέ της κουζίνας. Μου είναι αδύνατο να κοιμηθώ. Το μεσοκαλόκαιρο οι νύχτες κουβαλούν ένα χλωμό φως και δεν σου αφήνουν περιθώρια ηρεμίας. Το ρολόι στον τοίχο πάνω από το κεφάλι μου θα χτυπήσει σύντομα μία. Μέσα στη σιωπή θεριεύει ο ήχος του εκκρεμούς. Ο ήχος που κομματιάζει οποιαδήποτε πρόταση. Οποιαδήποτε προσπάθεια για ορθολογική σκέψη. Πάνω στο τραπέζι το γράμμα που έστειλε εκείνη η γυναίκα.

Μείνε ακίνητη, λέω στον εαυτό μου. Μην κουνιέσαι κι αποκοιμήσου.

Σκέφτομαι την Τράγια, το θηλυκό πόιντερ που είχαμε όταν ήμουν ακόμη παιδί. Δεν ησύχαζε με τίποτα, σουλατσάριζε μέσα στην κουζίνα σαν χαμένη ψυχή, τα νύχια της κροτάλιζαν στο λουστραρισμένο ξύλινο πάτωμα της κουζίνας. Τους πρώτους μήνες την είχαμε σε ένα κλουβί μέσα στο σπίτι για να τη μάθουμε να χαλαρώνει. Τα παραγγέλματα της οικογένειας –«κάτα», «στοπ» και «κάτσε»– ακούγονταν συνέχεια στο σπίτι.

Τα ίδια και τώρα. Ένα σκυλί έχει πέσει πάνω στο στήθος μου και του αρέσει να τινάζεται κάθε φορά που χτυπάει το ρολόι. Με κάθε ανάσα που παίρνω. Μα δεν είναι η Τράγια που είναι έτοιμη να φερμάρει από το στήθος μου. Η Τράγια ήθελε απλώς να σουλατσάρει. Να αποτινάξει τη νευρικότητα από πάνω της με το τρέξιμο. Αυτό εδώ το σκυλί όμως στρέφει αλλού το κεφάλι κάθε φορά που προσπαθώ να το κοιτάξω στα μάτια. Κι αυτά τα μάτια του ξεχειλίζουν από σκοτεινές προθέσεις.

Θα προσπαθήσω να κοιμηθώ. Πρέπει να με κλειδώσουν μέσα. Έπρεπε να έχω ένα κλουβί στην κουζίνα.

Σηκώνομαι κι αγναντεύω από το παράθυρο. Η ώρα είναι τώρα μία και τέταρτο. Η νύχτα έξω είναι φωτεινή σαν μέρα. Τα γέρινα πεύκα κατά μήκος των συνόρων του οικοπέδου ρίχνουν τις μακριές σκιές τους πάνω στο σπίτι. Σκέφτομαι ξαφνικά πως μοιάζουν με χέρια. Χέρια που απλώνονται μέσα από τα ραγμένους τάφους και πάνε να μ' αρπάξουν. Το γράμμα πάνα εκεί, πάνω στο τραπέζι.

Είμαι στο υπόγειο. Η ώρα έφτασε δύο παρά είκοσι πέντε. Αυτό το σκυλί που δεν είναι η Τράγια έχει σηκωθεί. Τρέχει στις παρυφές της λογικής μου. Προσπαθώ να του φωνάξω. Δεν θέλω να το ακολουθήσω σ' αυτά τα δικά του μονοπάτια, τ' απάτητα. Μέσα στο κεφάλι μου επικρατεί το κενό. Το χέρι μου μαζεύει διάφορα από τον τοίχο. Διάφορα αντικείμενα. Τι να τα κάνω όλα αυτά; Τη βαριοπούλα. Τον λοστό. Την αλυσίδα. Το σφυρί.

Τα χέρια μου τα ρίχνουν όλα στο πορτομπαγατζ. Είναι σαν να φτιάχνω ένα παζλ. Μόνο που δεν ξέρω τι ακριβώς δείχνει. Μπαίνω στο αυτοκίνητο και περιμένω. Σκέφτομαι εκείνη τη γυναίκα και το γράμμα της. Εκείνη φταίει, δικό της το λάθος. Εκείνη είναι που με κυνήγησε ως τις παρυφές της λογικής μου.

Βάζω μπρος το αυτοκίνητο και ξεκινώ. Στο ταμπλό του αυτοκινήτου υπάρχει ένα ρολόι. Ευθείες γραμμές χωρίς νόημα. Ο δρόμος που έχω πάρει με βγάζει έξω από τον χρόνο. Τα χέρια μου κρατούν τόσο σφιχτά το τιμόνι, που τα δάχτυλα πονούν. Αν σκοτωθώ τώρα, θα πρέπει να πριονίσουν το τιμόνι και να με θάψουν μαζί μ' αυτό. Αλλά δεν πρόκειται να σκοτωθώ.

Σταματάω χαμιά εκατοστή μέτρα από το μέρος που αφήνει τη βάρκα της. Κατεβαίνω προς τον όχτο του ποταμού. Περιμένει λείος

κι ακίνητος. Το νερό παφλάζει ανάλαφρα πάνω στα πλαϊνά της βάρκας. Ο ήλιος χορεύει απαλά πάνω στους κυματισμούς, έχοντας πάρει στο κατόπι μια ιριδίζουσα πέστροφα που ανεβαίνει στην επιφάνεια για να φάει νύμφες εντόμων. Σμάγια κουνουπιών μαζεύονται γύρω μου. Στροβιλίζονται γύρω από τα αυτιά μου. Προσγειώνονται γύρω από τα μάτια και τον σβέρο και ρουφάνε αίμα. Δεν τους δίνω καμία σημασία. Ένας θόρυβος με κάνει να στραφώ. Εκείνη είναι. Στέκεται μόλις δέκα μέτρα παραπέρα.

Το στόμα της ανοίγει και σχηματίζει γύρω του κάποιες λέξεις. Αλλά εγώ δεν ακούω τίποτα. Τα αυτιά μου είναι βουλωμένα. Βλέπω τα μάτια της να μισοκλείουν. Φουντώνει μέσα τους η ενόχληση. Κάνω δυο δειλά, διστακτικά βήματα προς τα εμπρός. Ακόμη δεν ξέρω τι θέλω. Βρίσκομαι σε εδάφη έξω από τα όρια κάθε γνώσης και σύνεσης.

Τώρα εκείνη προσέχει τον λοστό στο χέρι μου. Το στόμα της σταματάει να λέει. Τα μισόκλειστα μάτια ανοίγουν διάπλατα. Ένα δευτερόλεπτο έκπληξης. Που αντικαθίσταται από φόβο.

Τότε είναι που προσέχω κι εγώ τον λοστό. Οι κόμποι των δαχτύλων μου ασπρίζουν γύρω από το ατσάλι. Και ξαφνικά το σκυλί επιστρέφει. Πελώριο. Οι πατούσες του θυμίζουν οπλές. Το τρίχωμα από τον σβέρο μέχρι την ουρά στέκεται ολόρθο. Γυμνώνει τα δόντια του. Θα με καταβροχθίσει μια κι έξω. Μετά θα καταβροχθίσει κι εκείνη τη γυναίκα.

Έφτασα κοντά της. Κοιτάζει σαν αλλοπαρμένη τον λοστό, και γι' αυτό το πρώτο χτύπημα τη βρίσκει κατευθείαν στον κρόταφο. Γονατίζω πλάι της και πλησιάζω το μάγουλο στο στόμα της. Νιώθω μια ζεστή ανάσα στην επιδερμίδα μου. Δεν ξεμπερδεψα ακόμη μαζί της. Το σκυλί ορμάει σαν λυσσασμένο πάνω σε ό,τι συναντά στο πέρασμά του. Τα νύχια του ανοίγουν βαθείς πληγές στο έδαφος. Είμαι έξω φρενών. Διασχίζω τρέχοντας τις εσχατιές της παραφροσύνης.

Όλο και με πιο μεγάλα βήματα.

Ηνεωκόρισσα Πία Σβόνι στέκεται στον κήπο του σπιτιού της—ένα από τα πολλά αραδιαστά και πανομοιότυπα δίπατα σπίτια— και καπνίζει. Κρατάει συνήθως το τσιγάρο με κοριτσίστικο τρόπο, ανάμεσα στον δείκτη και στο μεσαίο δάχτυλο. Τώρα όμως το κρατάει με τον αντίχειρα και τα δύο πρώτα δάχτυλα. Είναι διαφορετικό πολύ. Ο λόγος; Πλησιάζει η γιορτή του Μεσοκαλόκαιρου. Τότε είναι που αγριεύει ο νους. Δεν θέλεις να κοιμηθείς. Ούτε χρειάζεσαι ύπνο. Η νύχτα σου ψιθυρίζει, σε σαγηνεύει, σε τραβάει κοντά της. Αναγκάζεσαι να ξεπορτίσεις.

Οι νύμφες του δάσους δένουν τα ολοκαίνουργια παπούτσια τους, φτιαγμένα από την απαλότερη φλούδα σημύδας. Μοιάζει με διαγωνισμό για πριγκίπισσες. Ξεχνιούνται, σείονται και λυγούν ανέμελα στα λιβάδια, ακόμα κι αν όλο και κάποιιο αμάξι περνάει από εκεί. Λιώνουν τα παπούτσια τους από τον χορό, καθώς τα μικρά πλάσματα που στέκονται κρυμμένα ανάμεσα στα δέντρα παρακολουθούν με μάτια γουρλωμένα.

Η Πία Σβόνι σβήνει το τσιγάρο της πιέζοντάς το στην αναποδογυρισμένη γλάστρα που λειτουργεί σαν τασάκι, και ρίχνει τη γόπα στην τρύπα. Της έρχεται ξαφνικά η έμπνευση να κάνει ποδήλατο μέχρι την εκκλησία του Γιουκασγιέρβι. Αύριο το πρωί θα γίνει γάμος εκεί. Έχει κιόλας καθαρίσει και φρόντισε να δείχνουν όλα τέλεια, αλλά τώρα της μπήκε η ιδέα να μαζέψει ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια για να στολίσει την Αγία Τράπεζα. Θα πρέπει να πάει μέχρι το λιβάδι πέρα από την εκκλησία. Εκεί φυτρώνουν κίτρινοι ρανούγκουλοι και πορφυρές άγριες νεραγκούλες ανάμεσα σε ένα σύννεφο από φραγκομαϊντανούς με λευκά άνθη. Τα μη-με-λησμόνει ψιθυρίζουν από το χείλος του χαντακιού. Βάζει το κινητό της στην τσέπη και δένει τα κορδόνια των αθλητικών παπουτσιών της.

Ο ήλιος του μεσονυχτίου φωτίζει την αυλή. Το ασθενικό του φως περνάει μέσα από τον ξύλινο φράχτη και οι μακριές σκιές από τις σανίδες καταλήγουν στο γρασίδι και το κάνουν να μοιάζει με χειροποίητη κουρζελού με χρυσοκίτρινες και σκουροπράσινες ρίγες. Ένα σμάρι τσίχλες ξεσηκώνουν τον κόσμο με τα τιτιβίσματά τους σε μία από τις σημύδες.

Όλος ο δρόμος που βγάζει στο Γιουκασγιέρβι είναι μια ατέλειωτη κατηφόρα. Η Πία κάνει πετάλι με δύναμη κι αλλάζει ταχύτητα. Η ταχύτητα είναι θανάσιμα επικίνδυνη. Άσε δε που δεν φοράει κράνος. Τα μαλλιά της ανεμίζουν προς τα πίσω. Όπως τότε που ήταν τεσσάρων χρονών κι έκανε κούνια, όρθια πάνω σε ένα κρεμασμένο λάστιχο αυτοκινήτου στην αυλή, μέχρι που ένωθε ότι η κούνια ήταν έτοιμη να κάνει ολόκερη στροφή.

Προσπερνάει το Τουολοβάαρα και κάνα δυο άλογα την κοιτάζουν επίμονα από το περιφραγμένο λιβάδι τους. Όταν προσπερνάει τη γέφυρα του ποταμού Τόρνε, βλέπει δυο παιδάκια να φαρεύουν με μύγα λίγο πιο πέρα στα κατάντη του ρεύματος.

Ο δρόμος είναι παράλληλος προς την κοίτη του ποταμού. Το χωριό κοιμάται. Προσπερνάει την τουριστική περιοχή και το πανδοχείο, το παλιό σουπερμάρκετ Κόνσουμ και το κακάσχημο κοινοτικό κτίριο. Προσπερνάει τους ασημόχρωμους ξύλινους τοίχους του κοινοτικού οικήματος πολιτιστικών εκδηλώσεων και χώνεται στα λευκά πέπλα της ομίχλης που καλύπτουν το λιβάδι από την πίσω μεριά του παμπάλιου φράχτη.

Στο τέρμα του χωριού, εκεί που τελειώνει κι ο δρόμος, βρίσκεται η ξύλινη εκκλησία στο χρώμα της κόκκινης ώχρας. Μια μυρωδιά φρέσκιας πίσσας αναδίδεται από τα ξύλα της οροφής.

Το καμπαναριό αποτελεί συνέχεια του φράχτη. Για να μπει κανείς στην εκκλησία περνάει μέσα από το καμπαναριό και διασχίζει ένα πλακόστρωτο που καταλήγει στα σκαλιά του ναού.

Η μία από τις δύο μπλε πόρτες του καμπαναριού είναι ορθάνοιχτη. Η Πία κατεβαίνει από το ποδηλάτο και το ακουμπά πάνω στον φράχτη.

Η πόρτα έπρεπε να είναι κλειστή, σκέφτεται και πάει αργά προς τα εκεί.

Κάτι θροΐζει ανάμεσα στις μικρές σημύδες στα δεξιά του μονοπατιού που βγάζει στο πρεσβυτέριο. Η καρδιά της σκιρτά, στέκεται ακίνητη και προσπαθεί να αφουγκραστεί. Τέλος πάντων, ένα μικρό θρόισμα ήταν. Σίγουρα κάνας σκίουρος ή κάνας αρουραίος.

Αλλά είναι και η δεύτερη πόρτα του καμπαναριού ανοιχτή. Μπορεί να δει απευθείας μέσα από το καμπαναριό στην άλλη πλευρά. Ορθάνοιχτη είναι και η πόρτα της εκκλησίας.

Τώρα αρχίζει το πραγματικό χτυποκάρδι. Ίσως ο Σούνε να ξέχασε την πόρτα του καμπαναριού ανοιχτή, ειδικά αν είχε πει κανένα ποτηράκι παραπάνω το βράδυ πριν από την παραμονή του Μεσοκαλόκαιρου. Αλλά όχι και την πόρτα της εκκλησίας. Θυμάται εκείνους τους νεαρούς που είχαν σπάσει τα παράθυρα της εκκλησίας στην πόλη και πέταξαν μέσα αναμμένα κομμάτια πανί. Βέβαια αυτό είχε γίνει πριν από κάνα δυο χρόνια. Τώρα όμως τι είχε συμβεί; Εικόνες αναδύονται στη μνήμη της. Η Αγία Τράπεζα γεμάτη σπρέι και ούρα. Μακριές γρατζουνιές από μαχαίρι στα φρεσκοβαμμένα καθίσματα-πάγκους. Πιθανώς να μπήκαν από κάποιο παράθυρο και κατόπιν να άνοιξαν την πόρτα από μέσα.

Πηγαίνει προς την πόρτα της εκκλησίας. Περπατάει αργά. Αφουγκράζεται προσεκτικά προς όλες τις κατευθύνσεις. Πού έφτασαν τα πράγματα λοιπόν! Νεαροί που θα 'πρεπε κανονικά να σκέφτονται τα κορίτσια και να «πειράζουν» μηχανάκια. Πώς γίνεται νεαρά παιδιά να βάζουν φωτιά σε εκκλησία και να κοπανάνε ομοφυλόφιλους;

Μόλις προσπερνάει τον πρόναο σταματάει. Στέκεται κάτω από τον εξώστη με το εκκλησιαστικό όργανο, εκεί όπου το

ταβάνι είναι τόσο χαμηλό, ώστε ν' αναγκάζονται να σκύβουν οι ψηλότεροι ενορίτες. Επικρατεί σιωπή και σκοτάδι στην εκκλησία, αν και όλα φαίνονται να είναι άθικτα. Το τρίπτυχο Ιησούς, Λεστάντιους* και Παναγία με τη μορφή νεαρής Λαπωνίδας λάμπει άσπιλο κι άθικτο στην ξυλογραφία-πίνακα του Μπρουρ Γιουρτ πίσω από την Αγία Τράπεζα. Κι όμως, υπάρχει κάτι που την κάνει να διστάζει. Κάτι δεν στέκει σωστά εκεί μέσα.

Κάτω από το πέτρινο πάτωμα αναπαύονται ογδόντα έξι πτώματα. Δεν το σκέφτεται συχνά αυτό. Άλλωστε, αναπαύονται ειρηνικά στους τάφους τους. Αλλά τώρα νιώθει την ανησυχία τους να αναδύεται από το πάτωμα και να τρυπάει τα πόδια της σαν να ήταν ένα σωρό βελόνες.

Τι σας συμβαίνει; σκέφτεται.

Ο διάδρομος είναι στρωμένος με ένα κόκκινο υφαντό χαλί. Ακριβώς εκεί που τελειώνει ο εξώστης με το εκκλησιαστικό όργανο και ξεκινάει το ταβάνι της εκκλησίας υπάρχει κάτι στο χαλί. Σκύβει.

Πέτρα, σκέφτεται στην αρχή. Ένα μικρό άσπρο πελεκουδι πέτρας.

Το πιάνει ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη και πάει προς το σκευοφυλάκιο.

Αλλά η πόρτα του σκευοφυλακίου είναι κλειδωμένη, κι έτσι κάνει μεταβολή για να ξαναπάει στον διάδρομο.

Καθώς στέκεται μπροστά στην Αγία Τράπεζα, διακρίνει το κάτω μέρος του εκκλησιαστικού οργάνου. Είναι σχεδόν κρυμμένο πίσω από ένα ξύλινο παραπέτασμα που κατεβαίνει

---

* Lars Levi Laestadius (Λαρος Λέβι Λεστάντιους, 1800-1861): ιδρυτής του Λεσταδιανού-Λουθηρανικού κινήματος. Πέρα από τη θρησκευτική του δραστηριότητα, κατά την οποία κήρυττε με πάθος αυστηρούς κανόνες ζωής, δραστηριοποιήθηκε και στο κίνημα κατά του αλκοολισμού, αλλά και ως φυσιοδίφης. Απέκτησε πολλούς οπαδούς ανάμεσα στον λαό των Σάμι στη Λαπωνία.

εγκάρσια στην εκκλησία και καλύπτει το ένα τρίτο του ύψους μέχρι το ταβάνι. Αλλά το κάτω τμήμα του οργάνου το βλέπει ανεμπόδιστα. Κι εκεί, μπροστά από τον εξώστη του οργάνου, βλέπει να κρέμονται δυο πόδια.

Η πρώτη αστραπιαία σκέψη που κάνει είναι πως κάποιος μπήκε κρυφά στην εκκλησία και κρεμάστηκε. Και ακριβώς εκείνο το πρώτο δευτερόλεπτο που το σκέφτεται νιώθει την οργή να φουντώνει μέσα της. Το θεωρεί τρομακτικά ανεύθυνο. Κατόπιν δεν σκέφτεται πια τίποτα. Διασχίζει τον διάδρομο τρέχοντας, και τότε αντικρίζει το σώμα να κρέμεται μπροστά από τους μεταλλικούς αυλούς του εκκλησιαστικού οργάνου και από το λαπωνικό σύμβολο του ήλιου.

Το σώμα είναι κρεμασμένο από ένα σχοινί. Όχι, δεν είναι σχοινί, αλυσίδα είναι. Μια μακριά μεταλλική αλυσίδα.

Και τώρα βλέπει και τους σκούρους λεκέδες στο χαλί, ακριβώς στο σημείο που βρήκε το πελεκούδι από πέτρα πρωτύτερα.

Αίμα. Να είναι άραγε αίμα; Σκύβει για να το δει καλύτερα.

Τότε καταλαβαίνει. Το πέτρινο πελεκούδι που κρατάει ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη. Δεν είναι καθόλου πέτρινο. Είναι ένα κομματάκι από δόντι.

Σηκώνεται. Τα δάχτυλα αφήνουν το πετραδάκι να πέσει, σχεδόν το πετάνε μακριά.

Το χέρι της πάει στην τσέπη και βγάζει το κινητό, πατάει τον αριθμό επειγουσών κλήσεων 112.

Στην άλλη άκρη ακούγεται ένας τύπος με διαβολεμένα νεανική φωνή. Την ίδια ώρα που απαντάει στις ερωτήσεις του, σπρώχνει την πόρτα προς τον εξώστη. Είναι κλειδωμένη.

«Είναι κλειδωμένη» του λέει. «Δεν μπορώ να ανεβώ εκεί πάνω».

Ορμάει ξανά στο σκευοφυλάκιο. Πουθενά κλειδί για τον εξώστη του εκκλησιαστικού οργάνου. Μπορεί άραγε να παραβιάσει την πόρτα; Αλλά με τι;

Ο νεαρός στην άλλη άκρη της γραμμής προσπαθεί να απο-

σπάσει την προσοχή της. Της λέει να βγει και να περιμένει έξω από την εκκλησία. Η βοήθεια είναι καθ' οδόν, υπόσχεται.

«Η Μίλντρεντ είναι!» φωνάζει εκείνη. «Η Μίλντρεντ Νίλσον είναι κρεμασμένη εκεί πάνω... Είναι ιερέας εδώ. Θεέ μου! Πώς είναι έτσι;»

«Έχεις βγει έξω τώρα;» ρωτάει εκείνος. «Υπάρχει κανένας άλλος εκεί κοντά;»

Ο αστυνομικός την προστάζει να βγει έξω στα σκαλιά της εκκλησίας. Του λέει πως δεν υπάρχει απολύτως κανένας εκεί.

«Μην κλείσεις το τηλέφωνο» της λέει. «Μείνε μαζί μου στη γραμμή. Η βοήθεια βρίσκεται ήδη καθ' οδόν. Μην ξαναμπίεις στην εκκλησία».

«Μπορώ ν' ανάψω ένα τσιγάρο;»

Ναι, μπορεί. Ναι, μπορεί ν' αφήσει για λίγο το κινητό.

Η Πία κάθεται στα σκαλοπάτια, το τηλέφωνο ανοιχτό δίπλα της. Καπνίζει και διαπιστώνει, κάπως έκπληκτη, πόσο ήρεμη και συγκεντρωμένη αισθάνεται. Αλλά υπάρχει πρόβλημα με το τσιγάρο, δεν καίγεται όπως πρέπει. Τελικά βλέπει ότι το έχει ανάψει από το φίλτρο. Έπειτα από επτά λεπτά ακούει από αρκετά μακριά τον ήχο μιας σειρήνας.

Τη σκότωσαν, σκέφτεται.

Και τώρα αρχίζουν να τρέμουν τα χέρια της. Το τσιγάρο τινάζεται από το χέρι της.

Τα καθάρματα. Τη σκότωσαν.

Παρασκευή 1 Σεπτεμβρίου

Η Ρεμπέκα Μάρτινσον αποβιβάστηκε από το υδροταξί και κοίταξε ψηλά προς το ξενοδοχείο Λίντε, ένα παλιό αρχοντικό. Ο απογευματινός ήλιος έπεφτε στην ανοιχτοκίτρινη πρόσοψή του με τα λευκά διακοσμητικά ξυλόγλυπτα. Το μεγάλο προαύλιο έσφυζε από κόσμο. Μερικοί γλάροι εμφανίστηκαν από το πουθενά και άρχισαν να κράζουν πάνω από το κεφάλι της. Επίμονα και εκνευριστικά.

Χαρά στο κουράγιο σας, σκέφτηκε.

Έδωσε στον βαρκόρη ένα υπερβολικό πουρμπουάρ. Αποζημίωση, επειδή του απαντούσε μονολεκτικά κάθε φορά που εκείνος προσπαθούσε να της πιάσει κουβέντα.

«Φαίνεται ότι θα γίνει μεγάλο γλέντι» είπε εκείνος κι έγνεψε καταπάνω προς το ξενοδοχείο.

Είχε μαζευτεί όλη η νομική εταιρεία εκεί πέρα. Σχεδόν διακόσια άτομα σουλατσάριζαν πέρα δώθε. Είχαν κάνει παρέες και συζητούσαν. Έφευγαν από τη μια και πήγαιναν στην άλλη. Χειραφίες και φιλιά στο μάγουλο. Είχαν στήσει μια σειρά από μεγάλες ψησταριές. Μερικοί ασπροντυμένοι τύποι έστρωναν έναν μακρύ μπουφέ για ψητά καλυμμένο με λινό τραπεζομάντιλο. Πηγαиноέρχονταν από την κουζίνα του εστιατορίου στον μπουφέ σαν λευκά ποντίκια με ψηλά καπέλα μαγείρων που ήταν για γέλια.

«Ναι» του απάντησε η Ρεμπέκα και πέρασε το λουρί της τσάντας από δέρμα με κροκό λεπτομέρειες στον ώμο της. «Αλλά έχω περάσει χειρότερα κι επέζησα».

Εκείνος γέλασε κι έφυγε με μεγάλη ταχύτητα με αποτέλεσμα να σηκωθεί η πλώρη αρκετά πάνω από το νερό. Μια μαύρη γάτα γλίστρησε αθόρυβα από την αποβάθρα και χάθηκε μέσα στο ψηλό χορτάρι.

Η Ρεμπέκα άρχισε ν' ανηφορίζει. Το νησί έδειχνε κουρασμένο μετά το καλοκαίρι. Πατημένο, ξερό και ταλαιπωρημένο.

Από εδώ πέρασαν κόσμος και κοσμάκης, σκέφτηκε η Ρεμπέκα. Οικογένειες με παιδιά και κουβέρτες για πικνίκ στην ύπαιθρο, όλοι ελαφρώς πιωμένοι και σκαφάτοι.

Το γκαζόν ήταν αραιό και κιτρινισμένο. Τα δέντρα σκονισμένα και διψασμένα. Μπορούσε κάλλιστα να φανταστεί πώς θα ήταν το δάσος. Κάτω από τις φτέρες και τα μύρτιλα θα έβρισκες σίγουρα μπουκάλια, κουτάκια μπίρας, χρησιμοποιημένα προφυλακτικά και ανθρώπινα περιττώματα.

Το μονοπάτι που οδηγούσε στο ξενοδοχείο ήταν σκληρό σαν τσιμέντο. Σαν σκασμένη ράχη μιας προϊστορικής σαύρας. Ήταν και η ίδια ένα είδος σαύρας. Που μόλις είχε προσγειωθεί με το διαστημόπλοιό της. Έφερε ανθρώπινη περιβολή και πήγαινε για το βάπτισμα του πυρός. Μια μίμηση της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Να κοιτάξει τον κόσμο γύρω της και να κάνει περίπου ό,τι κι εκείνοι. Με την ελπίδα πως η περιβολή της δεν θα άνοιγε να τη φανερώσει.

Είχε φτάσει σχεδόν στο προαύλιο.

Έλα, προχώρα, είπε στον εαυτό της. Μπορείς να το κάνεις.

Αφού είχε σκοτώσει εκείνους τους τρεις άντρες στην Κίρουνα, η Ρεμπέκα είχε συνεχίσει τη δουλειά της στη νομική εταιρεία Μέγιορ & Ντίτσινγκερ ως συνήθως. Όλα είχαν πάει καλά, είχε πιστέψει. Στην πραγματικότητα, όμως, είχαν πάει όλα κατ'ά διαόλου. Δεν είχε σκεφτεί το αίμα και τα πτώματα. Όταν έφερνε τώρα ξανά στο μυαλό της εκείνες τις μέρες πριν από την αναρρωτική άδεια, δεν μπορούσε να θυμηθεί αν είχε σκεφτεί τότε κάτι γενικώς. Είχε πιστέψει ότι εργαζόταν. Ωστόσο το μόνο που έκανε ήταν να μετακινεί χαρτιά από τη μια στοίβα

στην άλλη. Οπωσδήποτε κοιμόταν ελάχιστα. Και δεν ήταν πραγματικά εκεί, κατά κάποιον τρόπο. Συχνά μπορούσε να της πάρει ολόκληρη αιωνιότητα για να ετοιμαστεί το πρωί και να κινηθεί για τη δουλειά. Η καταστροφή όμως ήρθε από πίσω. Δεν πρόλαβε να τη δει πριν να ορμήσει πάνω της. Ήταν μια απλή υπόθεση συγχώνευσης και εξαγοράς. Ο πελάτης είχε κάποιες απορίες σχετικά με την προθεσμία καταγγελίας του συμβολαίου εκμίσθωσης ενός χώρου. Εκείνη του είχε πει άλλα αντ' άλλων. Ο φάκελος με τα συμβόλαια ήταν ακριβώς κάτω από τη μύτη της, αλλά δεν είχε καταλάβει τι έγραφε εκεί μέσα. Ο πελάτης, μια γαλλική εταιρεία πωλήσεων με ταχυδρομικές παραγγελίες, ζήτησε αποζημίωση από το γραφείο της.

Δεν είχε ξεχάσει πώς την είχε κοιτάξει ο Μονς Βένγκρεν, ο προϊστάμενός της. Με κατακόκκινο πρόσωπο γεμάτο θυμό. Εκείνη είχε προσπαθήσει να παραιτηθεί, αλλά εκείνος δεν έκανε δεκτή την παραίτηση.

«Αυτό θα φαινόταν πολύ άσχημο για το γραφείο» της είχε πει. «Οι πάντες θα πίστευαν ότι εμείς σου ζητήσαμε να φύγεις. Ότι εγκαταλείψαμε έναν συνεργάτη με ψυχολογικά... που δεν νιώθει καλά».

Το ίδιο απόγευμα είχε φύγει από τη δουλειά πάνω σε τρεμάμενα πόδια. Όταν βρέθηκε έξω στην οδό Μπίργερ Γιαρλ στο φθινοπωρινό σκοτάδι –με τους προβολείς των πολυτελών αυτοκινήτων να την προσπερνούν βιαστικά, με τις καλόγουστες βιτρίνες και τα μπαρ-ρεστοράν κάτω στο Στούρεπλαν–, την κατέκλυσε μια έντονη αίσθηση ότι δεν θα επέστρεφε ποτέ στη Μέγιερ & Ντίτσιγκερ. Ένωσε πως ήθελε να βρεθεί όσο πιο μακριά γινόταν. Αλλά δεν έγινε έτσι.

Της έδωσαν αναρωτική άδεια. Αρχικά ανανεωνόταν κάθε εβδομάδα. Κατόπιν κάθε μήνα. Ο γιατρός τη συμβούλεψε να κάνει ό,τι θεωρούσε ευχάριστο. Αν ξανάβρισκε κάτι ευχάριστο στη δουλειά της, τότε θα μπορούσε να τη συνεχίσει.

Μετά την υπόθεση στην Κίρουνα, οι ποινικές υποθέσεις της

εταιρείας αυξήθηκαν για τα καλά. Τα στοιχεία και η φωτογραφία της είχαν παραμείνει βέβαια εκτός δημοσιότητας, αλλά το όνομα της εταιρείας αναφερόταν επανειλημμένα στα ΜΜΕ. Κι αυτό είχε φέρει αποτελέσματα. Ο κόσμος τηλεφωνούσε και ζητούσε να εκπροσωπηθεί στο δικαστήριο από «εκείνη την κοπελιά που ήταν πάνω στην Κίρουνα». Η μόνιμη απάντηση ήταν ότι η εταιρεία μπορούσε να διαθέσει έναν πιο έμπειρο δικηγόρο ποινικών υποθέσεων και ότι «εκείνη η κοπελιά» θα μπορούσε να παρίσταται ως βοηθός. Μ' αυτό τον τρόπο η εταιρεία είχε καταφέρει να βάλει το ένα πόδι της στις μεγάλες δίκες που κάλυπταν απαρέγκλιτα τα ΜΜΕ. Εκείνη την περίοδο δικάζονταν δύο ομαδικοί βιασμοί, μια ληστεία μετά φόνου και μια περίπλοκη υπόθεση δωροδοκίας και διαφθοράς.

Οι εταίροι τής πρότειναν να εξακολουθήσει να παρίσταται σ' αυτές τις δίκες ακόμα και κατά τη διάρκεια της αναρρωτικής της άδειας. Δεν έπρεπε άλλωστε να παρίσταται συχνά, και αυτό ήταν ένας καλός τρόπος για να μένει σε επαφή με τη δουλειά. Απλώς παρίσταται. Μόνον αν το επιθυμούσε και η ίδια φυσικά.

Είχε συμφωνήσει πιστεύοντας πως δεν είχε άλλη επιλογή. Είχε φέρει το γραφείο σε δύσκολη θέση, τους είχε μπλέξει σε μια υπόθεση αποζημίωσης και εξαιτίας της έχασαν έναν πελάτη. Ήταν αδύνατο να αρνηθεί. Τους χρωστούσε, οπότε έγενεφε καταφατικά και χαμογέλασε.

Τις μέρες που ήταν να παραστεί σε δίκη κατάφερε τουλάχιστον να σηκώνεται από το κρεβάτι και να σέρνεται ως εκεί. Συνήθως τα πρώτα βλέμματα των ενόρκων και των δικαστών επικεντρώνονταν στον κατηγορούμενο, αλλά τώρα ήταν η ίδια το πρώτο νούμερο του τσίρκου. Εκείνη έριχνε το βλέμμα στο τραπέζι μπροστά της και τους άφηνε να την κοιτάζουν. Εγκληματίες, δικαστές, εισαγγελείς, ένορκοι. Μπορούσε σχεδόν να ακούσει τις σκέψεις τους: «Αυτή είναι, λοιπόν...».

Τώρα έφτασε στο προαύλιο του παλιού αρχοντικού ξενοδο-

χείου. Εδώ το γκαζόν φαινόταν ξαφνικά φρέσκο και καταπράσινο. Πρέπει να δούλεψαν σαν τρελά τα μπεκ ποτίσματος όλο αυτό το άνομβρο καλοκαίρι. Τα τελευταία αγριοτριαντάφυλλα της σεζόν άπλωναν ένα χαλί από ευωδιές, που παρασυρόταν από τη βραδινή αύρα προς την ενδοχώρα. Ο αέρας ήταν ευχάριστα ζεστός. Οι νεότερες γυναίκες φορούσαν αμάνικα λινά φορέματα. Οι κάπως μεγαλύτερες έκρυβαν τα μπράτσα τους κάτω από λεπτές βαμβακερές ζακέτες από το I Blues ή το Max Mara. Οι άντρες είχαν αφήσει τις γραβάτες στο σπίτι. Έτρεχαν πέρα δώθε με κομφά παντελόνια Gant προσφέροντας ποτά στις κυρίες. Έλεγχαν τη θράκα στις ψησταριές και μιλούσαν με μια επίπλαστη λαϊκότητα με το προσωπικό της κουζίνας.

Η Ρεμπέκα έριξε μια διερευνητική ματιά στον κόσμο. Πουθενά Μαρία Τομπ. Πουθενά Μονς Βένγκρεν.

Τότε πλησίασε ένας από τους ιδιοκτήτες της εταιρείας για να την υποδεχτεί, ο Έρικ Ριντέν. Ώρα για χαμόγελο.

«Αυτή είναι;»

Η Πέτρα Βίγκελμσον είδε τη Ρεμπέκα Μάρτινσον να παίρνει το ανηφορικό μονοπάτι προς το ξενοδοχείο. Η Πέτρα ήταν καινούργια στο γραφείο. Στεκόταν ακουμπισμένη στην κουπαστή μπροστά από την είσοδο. Δίπλα της στεκόταν από τη μια ο Γιούχαν Γκριλ, επίσης καινούργιος στο γραφείο, κι από την άλλη ο Κρίστερ Άλμπεργ, ένας τριαντάρης ποινικολόγος.

«Ναι, αυτή είναι» τη διαβεβαίωσε ο Κρίστερ Άλμπεργ. «Η μικρή Μόντεστι Μπλέιζ της εταιρείας».

Άδειασε το ποτήρι με το ποτό και το ακούμπησε λίγο άτσαλα πάνω στην ξύλινη κουπαστή. Η Πέτρα κούνησε αργά το κεφάλι.

«Κι αυτή η γυναίκα σκότωσε άνθρωπο» είπε εκείνη.

«Τρεις ανθρώπους, για να είμαστε ακριβείς» συμπλήρωσε ο Κρίστερ.

«Θεέ μου, τι ανατριχιαστικό! Κοίτα!» έκανε η Πέτρα, σή-

κωσε το χέρι της και το έδειξε στους δύο κυρίους που ήταν μαζί της.

Ο Κρίστερ Άλμπεργ κι ο Γιούχαν Γκριλ περιεργάστηκαν προσεκτικά το χέρι της. Ήταν λεπτό και μαυρισμένο. Οι λιγότες λεπτότατες τρίχες είχαν γίνει σχεδόν ξανθές από τον καλοκαιρινό ήλιο.

«Δεν το λέω επειδή είναι γυναίκα, δηλαδή» συνέχισε η Πέτρα «αλλά δεν δείχνει καθόλου για τύπος που...».

«Ούτε ήταν τέτοιος τύπος. Στο τέλος έπαθε νευρικό κλονισμό. Και δεν τα βγάζει καθόλου πέρα με τη δουλειά. Παρίσταται σε κάποιες ποινικές δίκες που έλκουν τα φώτα της δημοσιότητας καμιά φορά. Ενώ κάποιοι σαν εμάς, που δουλεύουμε κανονικά, καθόμαστε και περιμένουμε στο γραφείο με το κινητό στο χέρι, μπας και συμβεί κάτι. Αλλά αυτή είναι το αστέρι».

«Αστέρι;» απόρησε ο Γιούχαν Γκριλ. «Μα δεν έγραφαν ποτέ γι' αυτή, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά στους νομικούς κύκλους ξέρουν όλοι ποια είναι. Και ο νομικός κόσμος της Σουηδίας είναι πολύ μικρός, όπως θα μάθεις σύντομα».

Και με αυτό ο Κρίστερ Άλμπεργ έφερε τον δείκτη και τον αντίχειρα του δεξιού χεριού σε απόσταση ενός εκατοστού μεταξύ τους. Είδε πως το ποτήρι της Πέτρα είχε αδειάσει και αναρωτήθηκε αν έπρεπε να προσφερθεί να της το ξαναγεμίσει. Όμως έτσι θα άφηγε τη μικρή Πέτρα μόνη με τον Γιούχαν.

«Θεέ μου» έκανε η Πέτρα «αναρωτιέμαι πώς είναι να σκοτώνεις έναν άνθρωπο».

«Θα σας συστήσω» είπε ο Κρίστερ. «Δεν δουλεύουμε στο ίδιο τμήμα, αλλά παρακολούθησαμε μαζί το μάθημα στο δίκαιο των εμπορικών συμβάσεων. Να περιμένουμε όμως μέχρι να την αφήσει ο Έρικ Ριντέν από την αγχαλιά του».

Ο Έρικ Ριντέν αγχάλιασε τη Ρεμπέκα και την καλωσόρισε με θέρμη στη γιορτή. Ήταν ένας κοντόχοντρος άνθρωπος και φαι-

νόταν να ζεσταίνεται πολύ από τον ρόλο του οικοδεσπότη. Το σώμα του έβγαζε ατμούς, σαν βούρκος τον Αύγουστο, και περιβαλλόταν από μια δυσάρεστη αχλή Chanel Pour Monsieur και αλκοόλ. Εκείνη του έδωσε μερικά φιλικά χτυπήματα στην πλάτη με το αριστερό της χέρι.

«Τι καλά που κατάφερες να έρθεις» της είπε με το πλατύτερο χαμόγελο που μπόρεσε να επιστρατεύσει.

Παρέλαβε την τσάντα της και την αποζημίωσε με ένα ποτήρι σαμπάνια κι ένα κλειδί δωματίου. Η Ρεμπέκα κοίταξε το μπρελόκ. Ήταν ένα κομματάκι ξύλο, βαμμένο άσπρο και κόκκινο, πιασμένο στο κλειδί με έναν όμορφο μικρό φιόγκο.

Για την περίπτωση που οι πελάτες μεθύσουν και τους πέσει στο νερό, σκέφτηκε.

Αντάλλαξαν μερικές φράσεις. Τι υπέροχος καιρός. Παραγγελία για σένα, Ρεμπέκα. Εκείνη γέλασε και τον ρώτησε πώς πήγαιναν οι δουλειές. Υπέροχα, διάβολε, μόλις την προηγούμενη βδομάδα είχαν χτυπήσει πελάτη πρώτο από τον κλάδο της βιοτεχνολογίας. Κι αυτό ήταν το προοίμιο μιας συνεργασίας με μια αμερικάνικη εταιρεία, οπότε έχει πέσει δουλειά. Εκείνη άκουγε και χαμογελούσε. Έπειτα κατέφτασε άλλος ένας καθυστερημένος κι ο Έρικ αναγκάστηκε να ασχοληθεί ξανά με τα καθήκοντα του οικοδεσπότη.

Ένας δικηγόρος από το ποινικό τμήμα την πλησίασε. Τη χαιρέτησε σαν να ήταν παλιοί γνώριμοι. Η Ρεμπέκα έφαξε πυρετωδώς στη μνήμη της για το όνομά του, αλλά εκείνο είχε γίνει καπνός. Τον ακολουθούσαν πιστά και δύο καινούργιοι, μια κοπέλα κι ένας νεαρός άντρας. Ο νεαρός άντρας είχε κατάξανθα μαλλιά, που στόλιζαν ένα μαυρισμένο πρόσωπο το οποίο αποκτά κανείς μόνον από την ιστιοπλοΐα. Ήταν λίγο κοντός με φαρδιούς ώμους. Τετράγωνο προεξέχον πιγούνι και από τα μαζεμένα μανίκια της ακριβής μπλούζας εξέιχαν δυο δυνατά χέρια.

Ένας Ποπάι, αλλά με σιλ, σκέφτηκε η Ρεμπέκα.

Η κοπελιά ήταν επίσης ξανθιά. Την ξανθιά της κόμη συγκρα-

τούσε ένα ζευγάρι ακριβά γυαλιά ηλίου που είχε στερεώσει στο κεφάλι. Γελασίνους στα μάγουλα. Μια ζακέτα, ασορτί με την κοντομάνικη μπλούζα της, κρεμόταν από το μπράτσο του Ποπάι. Τη χαιρέτησαν. Η κοπελιά τιτίβιζε σαν σπουργίτι. Πέτρα την έλεγαν. Ο Ποπάι λεγόταν Γιούχαν και είχε ένα αριστοκρατικό επώνυμο που η Ρεμπέκα δεν κατόρθωσε να συγγρατήσει. Ήταν κάτι που της συνέβαινε τον τελευταίο χρόνο. Παλιότερα είχε στη μνήμη της χωρίσματα, όπου μπορούσε να ταξινομεί πληροφορίες. Τώρα δεν υπήρχε κανένα χωρίσμα. Όλα αποθηκεύονταν κακήν κακώς και τα περισσότερα από αυτά έπεφταν πάλι έξω. Χαμογέλασε και αντάλλαξε με όλους χειραφίες, όχι πολύ σφιχτά. Τους ρώτησε για ποιον εργάζονταν στην εταιρεία. Αν τους άρεσε η δουλειά. Τι θέμα είχε η πτυχιακή τους και σε ποιες δίκες είχαν συμμετάσχει. Εκείνοι δεν τη ρώτησαν τίποτα.

Άρχισε να κινείται ανάμεσα στις παρέες. Όλοι ήταν έτοιμοι, με τον χάρακα στην τσέπη. Μετρούσαν τον συνομιλητή τους. Τον συνέκριναν με τον εαυτό τους. Μισθός. Κατοικία. Όνομα. Ποιον γνώριζε. Τι έκανε το καλοκαίρι. Κάποιος έχτιζε το σπίτι του στη Νάκα. Ο άλλος έψαχνε για ένα μεγαλύτερο και πολυτελές διαμέρισμα τώρα, μετά το δεύτερο παιδί, κατά προτίμηση στην καλή, στη νότια δηλαδή, πλευρά του αριστοκρατικού Έστερμαλμ.

«Είμαι εντελώς ερείπιο» ξέσπασε με ένα ευτυχημένο χαμόγελο αυτός που έχτιζε στη Νάκα.

Κάποιος που είχε ξαναμείνει εργένης στράφηκε στη Ρεμπέκα:

«Τον Μάιο ήμουν πάνω στα μέρη σου» είπε εκείνος. «Έκανα σκι από το Άμπισκο μέχρι το όρος Κεμπνεκάισε, σηκωνόμουν στις τρεις το πρωί όσο ήταν ακόμη συμπαγές. Τη μέρα άρχιζε να νεροουλιάζει τόσο, που χωνόσουν μέσα μέχρι το γόνατο. Και τότε καθόσουν απλώς και απολάμβανες τον ανοιξιάτικο ήλιο».

Η ατμόσφαιρα έγινε ξαφνικά τεταμένη. Ήταν ανάγκη να αναφέρει τον τόπο καταγωγής της; Η Κίρουνα, με όλα όσα έγιναν εκεί, μπήκε ανάμεσά τους σαν φάντασμα. Και τότε άρ-

χισαν όλοι να μιλούν γρήγορα και βιαστικά για χίλια άλλα μέρη που είχαν επισκεφτεί. Την Ιταλία, την Τοσκάνη, τους γονείς τους στο Γιενσέπινγκ, τη Λέγκολαντ, αλλά η Κίρουνα εκεί, ανάμεσά τους. Η Ρεμπέκα προχώρησε παραπέρα κι όλοι έβγαλαν έναν στεναγμό ανακούφισης.

Οι παλιότεροι εταίροι είχαν πάει στα εξοχικά τους, άλλοι στη δυτική ακτή, άλλοι στη Σκόνε κι άλλοι στο αρχιπέλαγος της Στοκχόλμης. Ο Άρνε Έκλοφ είχε χάσει τη μητέρα του και αφηγήθηκε με ειλικρίνεια στη Ρεμπέκα ότι σπατάλησε όλο το καλοκαίρι σε καβγάδες για την αποδοχή κληρονομιάς.

«Ναι, που να πάρει ο διάβολος;» είπε. «Όταν ο Κύριος έρχεται με τον θάνατο, έρχεται και ο Διάβολος με τους κληρονόμους. Θέλεις άλλο;»

Έγνεψε προς το ποτήρι της. Εκείνη αρνήθηκε ευγενικά. Της έριξε ένα σχεδόν οργισμένο βλέμμα. Σαν να είχε αρνηθεί κάποιες περαιτέρω εξομολογήσεις του. Μάλλον αυτό ακριβώς είχε κάνει. Εκείνος τράβηξε προς το τραπέζι με τα ποτά. Η Ρεμπέκα παρέμεινε εκεί και τον περιεργαζόταν. Ήταν πολύ κουραστικό να μιλάει με κόσμο, αλλά σίγουρα ήταν εφιάλτης να στέκεται μόνη εκεί με το άδειο ποτήρι στο χέρι. Σαν κακόμοιρο φυτό σε γλάστρα που δεν μπορεί ούτε λίγο νερό να ζητήσει.

Μπορώ να πάω στην τουαλέτα, σκέφτηκε και κοίταξε το ρολόι της. Και θα μείνω εκεί μέσα επτά ολόκληρα λεπτά αν δεν έχει ουρά. Τρία αν στέκεται κανείς απέξω και περιμένει.

Έριξε μια ματιά γύρω της για κάποια επιφάνεια να ακουμπήσει το ποτήρι της. Την ίδια στιγμή ξεφύτρωσε δίπλα της η Μαρία Τομπ. Της έδωσε ένα μπολάκι με σαλάτα Γουόλντορφ.

«Τρώγε» της είπε. «Σε βλέπω και τρομάζω».

Η Ρεμπέκα πήρε τη σαλάτα. Σαν είδε τη Μαρία, μνήμες από την περασμένη άνοιξη αναδύθηκαν στο μυαλό της.

Έντονος ο ανοιξιάτικος ήλιος έξω από τα βρόμικα παράθυρα του σπιτιού της Ρεμπέκα. Αλλά εκείνη έχει τα στόρια κατεβα-

σμένα. Μεσοβδόμαδα, ένα συνηθισμένο πρωινό έρχεται η Μαρία να την επισκεφτεί. Η Ρεμπέκα αναρωτιόταν εκ των υστέρων τι ήθελε κι άνοιγε την πόρτα. Έπρεπε να είχε μείνει στο κρεβάτι, καλά κρυμμένη κάτω από τα σκεπάσματα.

Αμ δε! Πάει στην εξώπορτα. Έχει δεν έχει συνειδητοποιήσει καλά καλά τα χτυπήματα του κουδουνιού. Ξεκλειδώνει σχεδόν απούσα την κλειδαριά ασφαλείας. Μετά γυρίζει την κανονική κλειδαριά με το αριστερό χέρι, ενώ με το δεξί πιέζει το χερουλί προς τα κάτω. Το μυαλό της είναι αποσυνδεδεμένο. Ακριβώς όπως όταν πιάνει κανείς τον εαυτό του να στέκεται μπροστά στο ανοιχτό φυγείο κι αναρωτιέται τι δουλειά έχει στην κουζίνα.

Αργότερα σκέφτεται πως ίσως κάπου μέσα της να υπάρχει ένα μικρό, έξυπνο άτομο. Ένα κοριτσάκι με κόκκινες λαστιχένιες γαλότσες και σωσίβιο. Ένα άτομο που ξέρει να επιβιώνει. Και πως εκείνο το κοριτσάκι είχε αναγνωρίσει εκείνους τους ανάλαφρους χτύπους των ψηλοτάκουνων παπουτσιών στο πάτωμα.

Το κοριτσάκι ψιθυρίζει προς τα χέρια και τα πόδια της Ρεμπέκα: «Σοστ, είναι η Μαρία. Αλλά μην της το πείτε. Απλώς σηκώστε την και φροντίστε ν' ανοίξει την πόρτα».

Η Μαρία και η Ρεμπέκα κάθονται στην κουζίνα. Πίνουν καφέ, δίχως βουτήματα. Η Ρεμπέκα δεν μιλάει πολύ. Άλλωστε μιλούν αντί για την ίδια οι σωροί από άπλυτα πιάτα στον νεροχύτη, από εφημερίδες, διαφημιστικά έντυπα και αλληλογραφία στο πάτωμα του χολ, τα τσαλακωμένα κι ιδρωμένα ρούχα που έχει πάνω της.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, αρχίζουν να τρέμουν και τα χέρια της. Αναγκάζεται ν' αφήσει το φλιτζάνι του καφέ στο τραπέζι. Τα χέρια της κουνιούνται ανεξέλεγκτα σαν δυο ακέφαλες κόττες.

«Όχι άλλον καφέ για μένα» προσπαθεί ν' αστείευτεί.

Γελάει, μα ακούγεται ένας ήχος άτονος, αφύσικος.

Η Μαρία την κοιτάζει κατάματα. Η Ρεμπέκα νομίζει πως εκείνη τα ξέρει. Το ότι η Ρεμπέκα στέκεται καμιά φορά έξω

στο μπαλκόνι και κοιτάζει τη σκληρή άσφαλτο από κάτω της. Ότι μερικές φορές δεν αντέχει να πάει ούτε μέχρι κάτω στο μαγαζί. Ότι ζει απλώς με ό,τι υπάρχει στο σπίτι. Πίνει τσάι και τρώει αγγουράκια τουρσί απευθείας από το βάζο.

«Δεν είμαι κάνας ψυχίατρος» λέει η Μαρία «αλλά ξέρω πως τα πράγματα επιδεινώνονται όταν κανείς δεν τρώει και δεν κοιμάται. Και το πρωί πρέπει να ντύνεσαι και να βγαίνεις από το σπίτι».

Η Ρεμπέκα κρύβει τα χέρια της κάτω από το τραπέζι της κουζίνας.

«Μάλλον θα νομίζεις ότι έχω τρελαθεί».

«Έλα τώρα, το σόι μου είναι γεμάτο από γυναίκες με σπασμένα νεύρα. Λιποθυμούν και ξεσπούν, παθαίνουν κρίσεις πανικού και υποχονδρία όλη την ώρα. Πού να δεις τη θεία μου, από το σόι της μάνας μου – σου έχω μιλήσει γι' αυτή; Τη μια μέρα είναι κλεισμένη στο ψυχιατρείο και δεν μπορεί να ντυθεί χωρίς βοήθεια. Μια βδομάδα αργότερα ανοίγει μοντεσοριανό παιδικό σταθμό. Οπότε μη μου τα λες εμένα αυτά».

Την επόμενη μέρα προσφέρεται ένας από τους συνιδιοκτήτες του γραφείου, ο Τόρστεν Κάρλσον, να παραχωρήσει στη Ρεμπέκα, για κάμποσο καιρό, το σπιτάκι του στο δάσος. Η Μαρία είχε δουλέψει γι' αυτόν σε υποθέσεις εμπορικού δικαίου, πριν ν' αλλάξει τμήμα κι αρχίσει να δουλεύει μαζί με τη Ρεμπέκα για τον Μονς Βένγκρεν.

«Θα μου έκανες μεγάλη χάρη αν πήγαινες» της λέει ο Τόρστεν. «Δεν μπορώ να ζω με την έγνοια μήπως μπουνε κλέφτες, και να χρειάζεται να οδηγώ ως εκεί μόνο για πότισμα. Κανονικά θα 'πρεπε να το πουλήσω. Αλλά έχει κι αυτό την αναθεματισμένη τη φασαρία του».

Φυσικά θα έπρεπε να αρνηθεί. Ήταν τόσο προφανές. Αλλά εκείνο το κοριτσάκι με τις κόκκινες γαλότσες είχε ήδη πει ναι, πριν προλάβει καν η Ρεμπέκα ν' ανοίξει το στόμα της.

[Ένα αγωνιώδες κυνήγι μαγισσών, ένα ευφυές αστυνομικό και ταυτόχρονα μια σπουδή στη γυναικεία ψυχολογία.] STERN

Μεσοκαλόκαιρο στη Σουηδία, ο ήλιος κυριαρχεί στον ουρανό και ο μακρύς χειμώνας είναι πια παρελθόν. Αυτή τη μαγική εποχή, ένας βίαιος δολοφόνος επιλέγει να βάλει τέρμα στη ζωή της ιερέως Μίλντρεντ Νίλσον προκαλώντας σοκ στη μικρή κοινότητα της Κίρουνα. Η δυναμική αστυνομική Άννα-Μαρία Μέλα αναλαμβάνει την εξιχνίαση της δολοφονίας ανακρίνοντας όλους τους εμπλεκόμενους.

Παράλληλα, η δικηγόρος Ρεμπέκα Μάρτινσον, που έχει επιστρέψει για άλλη μια φορά στη γενέτειρά της την Κίρουνα, έλκεται από το μυστήριο και βυθίζεται στον κόσμο του θύματος: ένα σύμπαν πόνου και ίασης, αμαρτίας και σεξουαλικότητας και πάνω απ' όλα αιματοβαμμένης θυσίας.

Η καταπληκτική συνέχεια της *Ηλιακής καταιγίδας* είναι ένα ατμοσφαιρικό και ιλιγγιώδες θρίλερ με πρωταγωνίστρια τη δικηγόρο Ρεμπέκα Μάρτινσον, έναν φανταστικό χαρακτήρα βγαλμένο λες από το ίδιο καλούπι με την Κλαρίς Στάρλινγκ, την πρωταγωνίστρια της *Σιωπής των αμνών*.

[Αστυνομικό γραμμένο με μαεστρία και τις γυναίκες σε πρώτο πλάνο.] KIRKUS REVIEWS

[Οι βαρύγδουποι χαρακτηρισμοί που συνοδεύουν την Όσα Λάρσον είναι δίκαιοι. Είναι εξαιρετική συγγραφέας.] WOMAN

**ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΥΗΔΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ**

ISBN 978-960-501-828-3

9 789605 018283

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 5828